

(§ 503 č. 4 c. ř. s.). Dovolatelé v té příčině správně dovozují, že ustanovení § 268 c. ř. s. jest rozuměti tak, že civilní soudce jest vázán odsuzujícím trestním rozsudkem nejen tehdy, je-li podmínkou soukromoprávních nároků přímo, aby tu byl trestný čin, ale i tenkrát, byla-li skutečnost, jež jest podmínkou odsouzení pro trestný čin, v trestním rozsudku zjištěna a jest zároveň rozhodující pro soukromoprávní nároky, tudíž pro řešení civilního sporu. Řečená zásada byla vyslovena i v rozhodnutích č. 14119, 12234, 6403 Sb. n. s. civ. Rovněž jest správné, že — (jak bylo vyloženo v rozhodnutích č. 15362, 9394 Sb. n. s. civ.) — závaznost odsuzujícího trestního rozsudku není omezena na určitý případ ani na určité osoby, nýbrž že jest zcela všeobecná v příčině soukromoprávních nároků kýmkoliv a proti komukoliv odvozovaných z trestného činu, jehož se týkal odsuzující rozsudek. Než z řečených zásad nikterak neplyne, že civilní soud jest vázán obsahem trestního rozsudku, odsuzujícího pachatele pro přestupek § 335 tr. z., též v otázce, zda i poškozený spoluzavinil své tělesné poškození. Podle § 268 c. ř. s. jest civilní soudce vázán obsahem pravoplatného nálezu trestního soudu, závisí-li jeho rozhodnutí na důkazu a připočtení trestného činu, tedy jen potud, pokud se trestní nález týká skutkové podstaty příslušného trestného činu, přičítaného určitému pachateli. Z toho plyne, že civilní soudce není vázán v jiných směrech. V souzené věci se k trestnosti činu podle § 335 tr. z., pro nějž byl druhý žalovaný pravoplatně odsouzen, nevyžaduje, aby protizákonný výsledek nastal jen jednáním neb opominutím pachatelovým, nýbrž stačí, vyvolal-li pachatel i jen jednu z podmínek, která měla v zápětí úraz. Není tedy pro naplnění skutkové podstaty řečeného trestného činu závažné, zda i poškozený své tělesné poškození spoluzavinil čili nic (srv. rozh. č. 3503, 3086, 3075, 2885 Sb. n. s. tr.). Může proto civilní soudce otázku, zda žalobce spoluzavinil své poškození na těle, posuzovati nezávisle na názoru trestního soudce, třebaš i vysloveném v důvodech trestního rozsudku, že poškozený svůj úraz spoluzavinil, jak to bylo v souzeném případě vysloveno v důvodech trestního rozsudku, vydaného krajským jako odvolacím soudem v N. J. v trestní věci T 1320/32-30. Nepochybily tudíž oba nižší soudy v té příčině po právní stránce, řešily-li otázku tu samostatně.

Čís. 16188.

Byli-li zákonní dědicové třetí třídy (§ 738 obč. zák.) v pozůstalostním řízení odkázáni na pořad práva, aby vyvrátili důvod dědického práva zákonných dědiců druhé třídy (§ 735 obč. zák.), jest pravoplatný rozsudek, vydaný v rozepři, určující posloupnost bližší parentely (třídy), účinný proti všem zákonným dědicům vzdálenější třídy, třebaže se někteří z nich dotčeného sporu nezúčastnili.

(Rozh. ze dne 10. června 1937, R I 672/47.)

Srv. rozh. č. 11282, 7726 Sb. n. s.

Proti žalobě, již se žalobce František P. na žalovaných domáhal, aby bylo uznáno právem, že žalovaní nejsou zákonnými dědici druhé třídy po Marii H., rozené B., zemřelé dne 9. srpna 1934 bez zanechání poslední vůle, a že jim nepřísluší žádné dědické právo proti jmenované zůstavitelce, že žalovaní jsou to povinni uznati a zaplatiti rukou společnou a nedílnou útraty sporu, vznesli žalovaní námitku rozsouzené rozepře a k odůvodnění dotčené námitky uvedli, že v řízení pozůstalostním po zemřelé Marii H., rozené B., jest žalobce zúčastněn jako dědic přihlášený ze zákona. V tom řízení byli žalobce a ostatní přihlášení dědicové ze zákona Bohuslav B., Adolf B., Růžena B., Marie T., rozená B., Bohuslav B., Ing. Alois B., Marie N., Božena P. a Josefa S., vesměs stejného stupně jako žalobce, odkázáni na pořad práva usnesením pozůstalostního soudu ze dne 19. března 1935, č. j. D II 532/34/151, jež nabylo usnesením nejvyššího soudu právní moci i proti žalobci. Uvedení přihlášení dědicové podali ve lhůtě určené jim pozůstalostním soudem žalobu na žalované u krajského soudu civilního v P., zn. sp. Ck XII 188/35, a vykázali podání žaloby u pozůstalostního soudu. Žalobce však k tomu sporu nepřistoupil a podával bezúspěšné stížnosti pořadem instancí až k nejvyššímu soudu proti usnesení odkazujícímu jej na pořad práva. Spor zahájený u krajského soudu civilního v P. pod uvedenou značkou spisovou byl veden o též předmět a žaloba byla pravoplatně zamítnuta. Soud první stolice, vyhověv námitce rozsouzené rozepře, odmítl žalobu. Důvody: Soud zjistil: z pozůstalostních spisů D II 532/34 okresního soudu civilního pro P.-S., že usnesením ze dne 19. března 1935, které jest v právní moci, byl jak žalobce, tak ostatní dědicové, kteří žalovali ve sporu Ck XII 188/35, poukázáni se svými nároky na pořad práva, že žalobce i dědicové Bohuslav B. a spol. jsou dědici stejného stupně a že podání žaloby Ck XII 188/35 bylo pozůstalostnímu soudu vykázáno; ze spisů Ck XII 188/35, že ve sporu tom se žalující dědicové Bohuslav B. a spol. domáhali, aby bylo uznáno právem, »že mezi žalovanými a Marií H., zemřelou dne 9. srpna 1934 v G., není zákonný poměr příbuzenský, v přihláškách těchto dědiců v pozůstalosti u okresního soudu civilního pro P.-S., zn. sp. D II 532/34, uplatňovaný, a že tedy nároky dědické, žalovanými jako zákonnými dědici II. třídy ze zákona uplatňované po právu nestávají«, a že žaloba ta byla pravoplatně zamítnuta. Za takto zjištěného stavu uvážil pak soud toto: Podmínkou toho, aby mohla býti podle §§ 232 a 233 c. ř. s. vznesena právem námitka rozepře zahájené, jest, aby tu byla totožnost stran a totožnost nároku. Podle zjištěného jsou oba spory, jak souzený spor, tak i spor Ck XII 198/35, vedeny mezi odporujícími si dědici (§ 550 obč. zák.). S hlediska zásady vyslovené v ustanovení § 550 obč. zák. nutno pokládati dědice na pořad práva odkázané, opírající své nároky dědické o totožný příbuzenský poměr, za osobu jedinou a rozsudek vyneseny ve sporu Ck XII 188/35 je tedy účinný pro všechny dědice odkázané na pořad práva, protože se jím rozhoduje, že a zda žalovaní jsou příbuzní druhé třídy, a vylučují se jím nároky příbuzných třetí třídy, mezi něž patří i žalobce. Jest zde však splněna i totožnost nároku, protože konečnou prosbou obou žalob

jest zjištění o neexistenci dědického nároku žalovaných, jak tento nárok žalovaní uplatňovali v řízení pozůstalostním proti téže zůstavitelce. Bylo proto důvodné námitce vyhověti a žalobu odmítnouti. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku rozsouzené rozepře. D ů v o d y: Nutno přisvědčiti stěžovateli, že prvý soud pochybil, když dospěl k názoru, že jde o věc pravoplatně rozhodnutou. Ve sporu, o nějž jde, vystupuje především jako žalobce osoba jiná než ve sporu Ck XII 188/35, a pokud se prvý soud dovolává § 550 obč. zák. a vyvozuje z něho, že jest žalobce v obou sporech jako dědice pokládati za osobu jedinou, sluší zdůrazniti, že dotčené ustanovení upravuje poměr přihlášených dědiců k třetím osobám nebo aspoň poměr dědiců přihlásivších se z jednoho důvodu proti dědicům přihlásivším se z důvodu jiného. Zde však jak žalovaní, tak i žalobci se v obou sporech přihlásili ze stejného důvodu, totiž ze zákona. Názor prvního soudu ve své všeobecnosti by vedl k tomu logickému důsledku, že jsou i žalovaní spolu se žalobci jedinou osobou, která by pak vystupovala ve dvojí úloze, a to jako strana žalující a zároveň jako strana žalovaná. Než nehledě na to šlo ve sporu Ck XII 188/35 o zápornou žalobu určovací, t. j. o zjištění, že mezi žalovanými a zemřelou Marií H. není zákonný poměr příbuzenství podle § 735 obč. zák., a jestliže žaloba ta byla pravoplatně zamítnuta, neplyne z toho nutně, že by takový poměr příbuzenský mezi oněmi osobami skutečně existoval. I kdyby však bylo možno z odůvodnění rozsudku ze dne 24. prosince 1935, č. j. Ck XII 188/35-13, vyčísti, že právní poměr, na jehož nebytí bylo žalováno, zde jest a že tedy rozsudek obsahuje v sobě vlastně kladné zjištění bytí tohoto právního poměru (rozh. č. 3197 Sb. n. s.), pak nutno přihlédnouti ještě také k tomu, že se nynější žaloba opírá též o okolnosti v žalobě Ck XII 188/35 neuplatňované (rozh. č. 11565 Sb. n. s.). Z vyložených důvodů vyplývá, že nejde o věc pravoplatně rozsouzenou, a bylo proto o stížnosti rozhodnouti, jak shora uvedeno.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y :

Při řešení sporné otázky jest míti na paměti, že podle §§ 730 a násl. obč. zák. (zejména hledíc na ustanovení §§ 735 až 738 obč. zák.) jsou manželští příbuzní co do dědické posloupnosti ze zákona rozděleni na t. řeč. třídy neboli parentely, při čemž i jen jedna osoba z bližší parentely zcela vylučuje z dědické posloupnosti ze zákona osoby ze vzdálenějších parentel. Je tedy zásadně nemožné, aby mohlo určité dědictví dědickou posloupností ze zákona přejíti na osoby různých parentel. Jestliže tudíž rozsudkem krajského soudu civilního v P. ze dne 24. prosince 1935, č. j. Ck XII 188/35-13, byla zamítnuta žaloba Bohuslava B. a dalších devíti osob tam uvedených, kteří se jako dědici třetí parentely domáhali určení, že František S. a Josefa H. (kteří i v souzeném případě vystupují jako žalovaní) nejsou příbuzní zůstavitelky Marie H. podle § 735 obč. zák. (t. j. že nejsou osobami patřícími do

druhé parentely), byla tím kolise dědických přihlášek rozhodnuta ve prospěch dědiců druhé parentely vůči všem osobám, které své dědické právo vyvozovaly z manželského příbuzenství představujícího dědice parentely třetí, neboť těm by podle § 738 obč. zák. napadlo dědictví jen tehda, kdyby zemřeli zůstavitelčiny rodiče bez potomků. Tomu však tak není podle uvedeného rozsudku krajského soudu civilního v P. z 24. prosince 1935, č. j. Ck XII 188/35-13. Otázka, zda žalovaní František S. a Josefa H. jsou příbuznými zůstavitelky Marie H., patřícími do druhé parentely, a vylučujícími proto dědickou posloupnost příbuzných třetí parentely, může tudíž býti řešena jen jedenkrát, neboť není přípustné, aby o téže věci vyšly po případě dvě různá rozhodnutí, ježto na základě dědické posloupnosti ze zákona nelze pozůstalost odevzdati dědicům z různých parentel a ježto opačným rozsudkem v této věci po případě vyšlým by nebyl odstraněn shora řečený pravoplatný rozsudek krajského soudu civilního v P., č. j. Ck XII 188/35-13. Tedy stejné důvody, které vedou k tomu, že ve sporu o platnost posledního pořízení dědicové poukázání na pořad práva jsou pokládáni za nerozlučné společníky ve sporu (§ 14 c. ř. s.), platí i v projednávaném případě. Jako plyne z §§ 534, 728, druhá věta, 808 obč. zák. a §§ 125 a 126 nesp. pat., že stran téže celé pozůstalosti anebo téže (identické) její kvoty nemůže platiti z á r o v e ň více důvodů delačních a že nemůže tudíž v e d l e s e b e obstáti zároveň posloupnost z testamentu a posloupnost ze zákona, takže se účinek rozsudku o platnost či neplatnost posledního pořízení vztahuje podle povahy sporného právního poměru na všechny společníky odkázané na pořad práva, tak plyne pro souzený případ z § 738 obč. zák., že se účinek rozsudku vydaného ve věci Ck XII 188/35 krajského soudu civilního v P. vztahuje podle povahy sporného poměru a podle § 738 obč. zák. na všechny dědice třetí třídy, poukázané na pořad práva. Nebylo tedy přípustné, aby žalobce jako zůstavitelčin příbuzný, patřící rovněž do třetí parentely, znova zahájil spor, kterým neusiluje o nic jiného než o určení, že žalovaní nejsou zákonnými dědici druhé parentely zůstavitelky Marie H. podle § 735 obč. zák., a žalovaní proto důvodně vznesli námitku rozepře rozsouzené o jejich dědické právo (§§ 125, 126 nesp. pat. a contr., § 823 obč. zák.). Bylo proto jejich dovolacímu rekursu vyhověti (srov. rozh. č. 7726, 11282 Sb. m. s.).

Čís. 16189.

Jestliže advokát sjednal v nepřítomnosti žalovaného klienta a bez výhrady klientova schválení soudní smír, jímž se jménem žalovaného zavázal zaplatiti zažalovanou pohledávku v určitých splátkách pod ztrátou lhůt, a neuvědomil žalovaného o tom, že smír je pro klienta perfektní a závazný, nýbrž mu jen oznámil, že smír bude teprve uzavřen, a aby jej klient schválil připojením podpisu, odpovídá za škodu vzešlou klientovi ztrátou lhůt.

(Rozh. ze dne 10. června 1937, Rv I 3/36.)